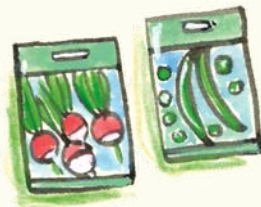

Ze neemt zakjes met zaad.
'Dit kunnen we nu al zaaien.
Radijs en erwt.
De rest is voor later.'
Loebas neemt het zaad van radijs.
Hij scheurt het zakje open.
Net als hij wil strooien,
roept Lam: 'Nee!'
Loebas kijkt op.
Wat doet hij nu weer fout?
Lam legt het uit.
'Je moet zaadje na zaadje laten vallen.'
Ze toont hoe het moet.
Loebas zucht.
Wat zijn die zaadjes klein.
De erwten zijn gelukkig groter.
Die gaan vanzelf de grond in.
'We zijn klaar,' zegt Lam.
'En nu?' vraagt Loebas.
'Wachten.'
'Heel lang wachten.'

Dat wachten vindt Loebas niet leuk.
Na een week is er nog niets te zien.
'Een beetje geduld,' zegt Lam.
Maar Loebas zucht.
'Tuinieren is saai.'

De papa van Lam heeft een idee.
'Wat denk je van tuinkers?'
Dat zaai je binnen.
Je ziet het elke dag groeien.
Na een week kun je er al van eten.'
Dat vindt Loebas wel tof.
Ze gaan aan de slag.
Ze vullen bakjes met watten en zaad.
Die zetten ze voor het raam.
Zullen er morgen al groene puntjes zijn?
Spannend!

De tuinkers groeit goed.
Elke dag zijn de steeltjes langer.
En wat komt daar al piepen in de tuin?
Het eerste groen van de radijsjes!
Maar er duiken nog veel meer plantjes op ...
'Onkruid,' zegt Lam.
'Dat moeten we wieden.'
'Wieden?' vraagt Loebas zacht.
Lam haalt een plantje uit de grond.
'Niet alle planten kun je eten.
Dus die trekken we uit.
Zo hebben de radijsjes plaats om te groeien.'

Loebas trekt wild plantjes uit.
Dat gaat vlot.
Maar Loebas let niet goed op.
Opeens trekt hij het foute groen uit.
In zijn poot liggen drie blaadjes van radijs.
O nee ...
Gelukkig heeft Lam niets gezien.
Ze werkt rustig verder.

